Dohodu sporných stran během sporu učiněnou, aby palmární účet advokátní, který jest předmětem sporu, byl dán advokátní komoře v Praze k úpravě s tím, že se rozhodnutí advok. komory podrobují, nesluší pokládati za smlouvu o rozsudí, nýbrž za dohodu obsahující ustanovení odhadce (arbitratora) a o smlouvu o narovnání v tom tkvící, že se spokojí strany s upravenou odměnou a vzdají se jakýchkoli námitek proti ní. Příspěvek k § 577 c. ř. s. a §§ům 835, 841. 842, 1056, 1057, 1092, 1380 a 1391 obč. zák.

Firma I. G. S. jure cesso advokáta dra E. St. v P. zažalovala B. K—ou o zaplacení palmárního účtu Kč 78.196·56.

Při ústním jednání dohodly se obě sporné strany, aby účet dra E. St—a, který jest předmětem tohoto sporu, se všemi příslušnými spisy dán byl odvokátní komoře v Praze k upravení a prohlásily, že se rozhodnutí advokát. komory podrobují.

Když advokátní komora upravila zaslaný účet odměn a výloh na Kč 51.840·30, obmezila při dalším ústním jednání žalující strana žalobu na tuto upravenou částku.

Prvý soud odsoudil žalovanou k zaplacení tohoto penize a rozsudek byl potvrzen II. i III. stolicí, touto z těchto důvodů:

Obě strany v tomto sporu podle protokolu o ústním jednání ze dne 24. května 1924 učinily dohodu a navrhly souhlasně: »aby účet p. dr. E. St., který je předmětem tohoto sporu, se všemi příslušnými spisy byl dán advokátní komoře v Preze k upravení, a prohlašují, že se rozhodnutí advokátní komory podrobují.«

Soud prvé stolice spatřoval v této dohodě závaznou smlouvu po rozumu § 1391 obč. z. a § 577 c. ř. s. potud, pokud obě strany tuto smlouvu souhlasně nerozvázaly nebo pořadem práva nedocílily výroku o její platnosti. Tohoto názoru odvolací soud nesdílel vycházeje z hlediska, že nejde o smlouvu o rozsudí podle § 1391 obč. z. a § 577 c. ř. s., nýbrž o dohodu obsahující stanovení odhadce (arbitratora) čili rozhodčího, podobnou oné, kterou má na mysli zákon v §§ 835, 841, 842 obč. z., po příp. podle §§ 1056, 1057 a 1092 obč. z.

Nemůže býti pochybnosti o tom, že kdyby byly strany zmíněnou dohodu ujednaly před zahájením sporu tohoto písemně, že by tu šlo o smlouvu o rozsudí podle § 1391 obč. z. a § 577 c. ř. z., jelikož by se byly strany tak podrobily v celém rozsahu rozhodnutí advokátní komory a byly by na její

nález vázány, pokud by tuto dohodu (smlouvu) souhlasně nerozvázaly nebo pořadem práva nedocílily výroku o její neplatnosti.

Jinak má se však věc v tomto případě, kde cessionář zažaloval palmární účel dr. E. St. (cedenta) a kde výslovně žalovaná přiznala skutečné provedení účtovaných prací — nepatrné části odměn požadovaných i přiměřenost, kdežto všem ostatním namítala přemrštěnost. Tu pak dojednanou dohodu právem neměl odvolací soud za smlouvu o rozsudí, jelikož zahájený spor měl býti řádným soudem rozhodnut a toliko přiměřenost odměn měla býti přezkoumána advokátní komorou a jí upravena. Nešlo tu o posudek znalecký podle soudního řádu, ten nebyl ani stranami nabídnut, ani soudem z moci úřední připuštěn, nýbrž šlo o úpravu odměn třetí osobou, mimo spor stojící, a tu dlužno souhlasiti s odvolacím soudem, že šlo o odhadce (rozhodčího) s tím dalším závazkem, že se strany úpravě palmárního účtu p o d r o b u j í, že tedy nemá býti dále spor veden o p ř i m ě ř e n o s t i výše odměn. Dlužno tudíž v této dohodě spatřovati mimo to ještě dále smlouvu o narovnání, v tom tkvící, že se spokojí strany s upravenou odměnou a vzdají se jakýchkoli námitek proti ní (§ 1380 obč. z.).

Odvolací soud posoudil tudíž věc po stránce právní správně a jest proto vznesený důvod nesprávného právního posouzení neodůvodněn.

Za tohoto stavu věci a dále i vzhledem k tomu, že žalovaná již ve svém přednesu uznala jak rozsah prací, tak skutečné jich provedení, nebylo se třeba těmito otázkami zabývati nižším soudům — a tím méně se zřetelem na dohodu advokátní komoře a prováděti důkazy nabízené, pročež nelze odvolacímu soudu vytýkati kusost řízení záležejícího v tom, že nebyl připuštěn důkaz o zmíněných okolnostech svědky, tedy o tom, že advokátní komora zkoumala pouze přiměřenost odměn a nikoli rozsah prací vykonaných. Byl-li důkaz nabízenými svědky zbytečný, byl zbytečný i důkaz výslechem stran o týchž okolnostech a jest tudíž neopodstatněn i dovolací důvod podle č. 2 § 503 c. ř. s. uplatňovaný z těchto důvodů.

R o z h o d n u t í n e j v y š š í h o s o u d u z e d n e 22. z á ř í 1925 čj. Rv I 1094/25. *Dr. —l.*